

[Th. Mikkelsen.]

ning, der både økonomisk og sagligt hviler på et forkert grundlag. Ved smidighed og fornuftig hensyntagen fra storkommunens centrale ledelse kan man bevare de lokale servicekontorer, der har en nær kontakt til den lokale befolkning. Kontorernes medarbejdere kender det enkelte menneskes problemer meget nøje; der er opbygget et tillidsforhold på lokalt plan, som vil kunne bevares under storkommunen som noget værdifuldt for det enkelte menneske, der har sociale problemer, og også for kontorernes personale, der som sagt kender det enkelte menneskes problemer.

Man har talt om, at storkommunen forflygtiger kontakten mellem borgerne og storkommunens administration. Lovgivningsmagten har i det lovforslag, vi her behandler, tilrettelagt kommunistørrelserne i de 3 storkommuner, og derfor bør man i folkestyrets interesse henstille, at lovgivningsmagten også medvirker til, at de tre kommuner bevarer visse servicekontorer som et lokalt bindeled ud til befolkningen. Derfor kan storkommunens centraladministration godt med større fordel for beboerne i sammenlægningskommunerne fastlægge fælles retningslinjer for de sociale ydelser som arbejdsgrundlag for de sociale servicekontorer, så man kan opnå et tryggere socialt sikkerhedsnet. Jeg tror altså, at både hr. Søren Jensens ændringsforslag og hr. Krog Hansens forslag om oprettelse af distriktskommuner vil modvirke en hensigtsmæssig ensartet koordination for alle beboerne i Storårhusområdet, hvad det sociale sikkerhedsnet angår.

Man kan både med hr. Søren Jensens og det andet forslag bevare den nuancerede behandling af borgerne på de sociale ydelsers område. Som begrundelse for oprettelse af distriktskommuneordningen gør man gældende, at kun planlægningsopgaver for byudviklingen i storkommunen skal overlades til storkommunen. Det vil i praksis sige, at man opretholder den i dag gældende uensartede stillingtagen til spørgsmål, der angår de forskellige kommunegrupperes befolkning, altså i realiteten bevarelse af en uensartet kommunal service over for beboerne, der ikke giver mulighed for, at der kan opnås samme goder for storområdet beboere, og det kan jeg ikke stemme for. Så foretrækker

jeg, som udviklingen former sig, udvalgsflertallets ændringsforslag, der dog giver mulighed for at tilvejebringe større retfærdighed for hele området, så alle beboerne i området vil kunne opnå samme fordele på det sociale område.

Jeg vil også i storområdet interesse pege på værdien af, at centraladministrationen bevarer den lokale skatteadministration, der kender den enkelte borgers økonomiske forhold og indtjeningsmuligheder. Derved kan man opnå en retfærdig ligningskontrol for storområdet, og man bør bevare den lokale skatteadministration, ikke mindst fordi det værdifulde arbejde, der lokalt kan udføres, vil lette overgangen til kildeskat for hele området. Derved kan man begrænse faren for, at kaotiske forhold skulle opstå for storkommunerne ved overgangen til kildeskat. De lokale vand-, el- og gasforsyningsområder bør også indgå som et naturligt led i storkommunens forsyningsområder, her skal ledningsnettet jo blot udvides i takt med befolkningsudvidelsen. Det lokale vej- og kloakvæsens administrative områder kan også udmærket indgå som et naturligt led i centraladministrationens planlægning. Måske siger stadsingeniørerne i de 3 storkommuner: hvad skal jeg stille op med så stort et antal ingeniører ved overgangen? Det er måske forståeligt ved første øjekast på tingenes udvikling, at den enkelte stadsingeniør kan blive urolig ved tanken om stigningen i lønkontoen og koordineringen af det fremtidige samarbejde, men disse angstfølelser må kunne overvindes ved rolig overvejelse af det fremtidige samarbejde.

Ved lovforslagets første behandling blev der talt om frygt for manglende kontrol med udgiftsstigningerne i storkommunerne. Her er et område, hvor den lokalt opbyggede vejadministration kan gøre god nytte på baggrund af de ændrede vejtilskud, som jo stiller større krav til kommunernes økonomi ved, at der føres nøje kontrol med de fremtidige lokale anlægsarbejder, bl. a. fordi kommuneingeniørerne kender de lokale mangler, der skal udbedres, og omfanget af de fremtidige krav, der stilles til kommende anlægsarbejder. Man har et nøje overblik og nøje kendskab til leverandører og til prisgrundlaget for arbejdets udførelse. Man har her det nødvendige organ, der kan